

Sygn. akt I ACa 657/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Obrębski (spr.)

Sędziowie: SA Roman Dziczek

SO (del.) Dagmara Olczak-Dąbrowska

Protokolant: ref. staż. Piotr Czyżewski

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko Związkowi (...) z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt II C 121/13

oddala apelację;

zasądza od M. Z. na rzecz Związku (...) z siedzibą w W. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IA Ca 657/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lutego 2013 r. M. Z. wniósł o zobowiązanie Związku (...) w W. do opublikowania na własny koszt, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku w gazecie (...),, jak też zamieszczenie na głównej stronie internetowej (...) Związku (...) na 14 dni, oświadczenia o następującej treści: „ Wykonując wyrok Sadu Okręgowego w Warszawie (...), (...) i (...) przeprasza Pana dr. hab. M. Z. za niezgodne z prawem udzielenie mu nagany, czym naruszone zostały jego dobra osobiste. Pan dr. hab. M. Z. nie jest członkiem Związku (...), tylko członkiem związku zawodowego o nazwie (...) Organizacja (...) w K.. (...) Organizacja (...) przy Uniwersytecie (...) jest niezależna od (...), posiada własny Statut i organy oraz członkostwo, które jest niezależne od członkostwa w Związku (...) „. Powód domagał się ponadto zobowiązania pozwanego do wysłania na własny koszt, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku, indywidualnych listów do wszystkich członków Rady (...) Organizacji (...) o treści obejmującej przytoczone oświadczenie, jak również o zobowiązanie pozwanej do wysłania listu tej samej treści Rektorowi wskazanej uczelni prof. dr. hab. W. B.. Powód wskazywał na uzasadnienie żądania pozwu na swoje członkostwo w (...) Organizacji (...) w K. oraz na pełnione w nim funkcje, twierdził, że podczas posiedzenia Rady tego związku, przeprowadzonego w dniu 27 czerwca 2010 r., prezentował stanowisko wykazujące jego odrębność prawną od Związku (...) i brak podstaw do uznawania podległości decyzjom podejmowanym przez organy(...) i (...)

Związku (...), podnosił ponadto, że z powodu wygłaszania tych opinii, bezprawnie został ukarany przez wskazany organ naganą, udzielenie której naruszało dobre imię powoda, uderzało bowiem w opinię na temat powoda jako pracownika naukowego (...), zwłaszcza że informacja o udzieleniu takiej kary powodowi rozeszła się w środowisku akademickim, dotarła również do Rektora tej uczelni. Powód wskazywał art. 23 i 24 k.c. jako podstawę prawną żądań zgłoszonych w pozwie.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa, zaprzeczała bowiem, by (...) Organizacja (...) w K. nie była częścią Związku (...), do którego przystąpiła w 2005 r., podnosiła tym samym, że kara nagany została udzielona powodowi przez uprawniony organ, była ponadto uzasadniona i adekwatna do przewinienia powoda, którego postawa naruszała dobre imię Związku (...) oraz jego pozostałych członków, powód natomiast nie odwołał się od tej decyzji zgodnie ze statutem wskazanego Związku.

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Okręgowy ustalił, że (...) Organizacja (...) w K. opiera swoje działanie na statucie Związku (...), Konstytucji oraz ustawie o związkach zawodowych, na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2005 r. została bowiem podjęta uchwała o przystąpieniu organizacji uczelnianej, która została wcześniej osobno zarejestrowana i działała w oparciu o własny statut, do krajowej organizacji szkolnictwa wyższego w ramach jednolitego Związku (...), organizacja uczelniana przy Uniwersytecie (...) weszła natomiast w skład struktury (...) i (...). Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że jako pracownik naukowo – dydaktyczny tej uczelni, powód przystąpił do (...) Organizacji (...) przy Uniwersytecie (...), objął następnie funkcję Przewodniczącego Ogniska (...) Organizacji (...) na Wydziale Prawa i Administracji tej uczelni, w czerwcu 2010 r. został natomiast wybrany członkiem Rady Uczelnianej oraz jej Prezydium, we wrześniu 2010 r. objął ponadto stanowisko wiceprezesa Rady Uczelnianej ds. Pracowniczych. Podczas posiedzenia Rady Uczelnianej (...) w dniu 27 czerwca 2012 r., jak ustalił Sąd Okręgowy, powód publicznie podważał jednak uprawnienia (...) i (...), twierdził, że organizacja związkowa posiadana własną osobowość prawną, osobny statut, nie podlega natomiast statutowi (...), podnosił bowiem, że uczelniana organizacja związkowa nie stanowi części struktury Związku (...), na rzecz którego nie powinny być opłacane składki przez członków organizacji uczelnianej. Według ustaleń Sądu Okręgowego, w dniu 11 listopada 2012 r. Prezydium (...) i (...) wystąpiło z wnioskiem do Rady o zastosowanie wobec powoda środka oddziaływania w formie nagany za naruszenie przez M. Z. art.14 ust.1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 pkt 2 statutu (...). Pismem z dnia 20 listopada 2012 r., jak ustalił Sąd Okręgowy, powód został powiadomiony o wyznaczonym w tym celu posiedzeniu Rady, zaś pismem z dnia 3 grudnia 2012 r., został poinformowany o udzieleniu powodowi nagany podjętej uchwałą, za którą głosowało trzydziestu dwóch członków Rady, siedmiu natomiast wstrzymało się od głosu. Sąd Okręgowy ustalił, że powód został pouczony o możliwości wniesienia odwołania do Zarządu Głównego (...) od podjętej uchwały, wskazał jednak, że M. Z. nie skorzystał z tego uprawnienia.

Oceniając znaczenie prawne ustalonych okoliczności, Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do uwzględnienia powództwa. Nie oceniając dokładniej, czy udzielenie nagany naruszało dobre imię powoda, Sąd Okręgowy uznał, że zastosowanie tego środka nie stanowiło bezprawnego działania ze strony (...) i (...). Wskazując, że przedmiotem tej sprawy nie było wydanie rozstrzygnięcia o statusie organizacji uczelnianej i następstwach jej przystąpienia do (...) Związku (...), ani ocena merytorycznej zasadności udzielenia powodowi nagany, Sąd Okręgowy uznał, że podjęcie stosownej uchwały z dnia 18 lutego 2005 r. i wprowadzenie stosownych zmian w art. 4 statutu organizacji uczelnianej, stanowiło podstawę do podjęcia przez Radę Szkolnictwa Wyższego i (...) uchwały związanej z zastosowaniem nagany wobec członka organizacji uczelnianej podlegającej postanowieniom statutu (...). Brak było więc podstaw do uznania, że podjęcie uchwały dotyczącej powoda, miało charakter bezprawny, czyli by nie zostało w tej sprawie wyłączone domniemanie z art. 24 k.c. Według Sądu Okręgowego, skuteczne wykazania braku bezprawności działania pozwanego uniemożliwiało uwzględnienie powództwa opartego na powołanym przepisie. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał na informacyjny charakter znacznej części oświadczenia, na potrzebę podania do publicznej wiadomości którego powód powoływał się w żądaniu pozwu, podniósł, że z tego powodu jego treść nie podpowiadała funkcji art. 24 k.c., celem postępowania w tej sprawie nie było bowiem, według Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie sporu prawnego pomiędzy stronami związanego ze statusem prawnym organizacji uczelnianej, jej przynależnością do (...), jak też członkostwem

powoda w krajowej organizacji związkowej, lecz rozstrzygnięcie o zasadności powództwa dotyczącego ochrony dóbr osobistych powoda, którego przesłanki nie zostały wykazane, nie została także udowodniona okoliczność dotarcia informacji o udzieleniu powodowi nagany do wszystkich członków Rady (...) Organizacji (...). O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację do wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód. Zaskarżając ten wyrok w całości, powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 24 k.c. przez bezzasadne uznanie, że udzielenie powodowi nagany nie stanowiło działania bezprawnego, wynikające z bezpodstawnego uznania podległości organizacji uczelnianej organom oraz statutowi (...), wyprowadzenie tego wniosku w sposób sprzeczny z dowodami z dokumentów złożonych przez powoda, w tym błędne uznanie, że art. 4 statutu (...) Organizacji (...) zawiera odesłanie do obowiązującego statutu (...), jak też sprzeczne z art. 227 k.p.c. pominięcie emaila wysłanego do członków Rady organizacji uczelnianej i niedostrzeżenie okoliczności przekazania w ten sposób członkom Rady informacji o ukaraniu powoda sporną naganą. Kolejny zarzut apelacji dotyczył naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 10 oraz art. 11 ustawy o związkach zawodowych, ostatni z nich odnosił się natomiast do nierozpoznania istoty sprawy, wynikającego o uchyleniu się przez Sąd Okręgowy od ustalenia skuteczności przystąpienia przez organizację uczelnianą do ogólnokrajowego związku zawodowego i nabycia przez powoda statusu członka (...). Skarżący zaprzeczał w uzasadnieniu apelacji skuteczności uchwały z dnia 18 lutego 2005 r., twierdząc ponadto, że nie jest członkiem organizacji krajowej i że nie podlega trybowi odwoławczemu przewidzianemu w statucie (...), argumentował, że z tych przyczyn nie skorzystał z uprawnień dotyczącego zaskarżenia uchwały (...) i (...), którą został ukarany, podnosił natomiast, że jej podjęcie naruszało dobre imię skarżącego, uzasadniało więc uwzględnienie powództwa opartego na art. 24 k.c.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie i obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Ustalenia Sądu Okręgowego były prawidłowe, przy ich dokonywaniu nie został ponadto naruszony art. 233 § 1 k.c., wszystkie fakty, które zostały przyjęte za podstawę wydania wyroku objętego apelacją wynikały z dokumentów złożonych przez strony, różnice przy ocenie tych zdarzeń dotyczyły natomiast oceny skutków prawnych podjęcia przez właściwe organy (...) Organizacji (...) przy Uniwersytecie (...) uchwały z dnia 18 maja 2005 r. o przystąpieniu do organizacji krajowej Związku (...) i nabycia przez powoda statusu członka tej organizacji. Nie można odmówić ponadto Sądowi Okręgowemu racji w zakresie stwierdzenia, że bezpośrednim przedmiotem tej sprawy nie było rozstrzygnięcie o aktualnym statusie powoda w tej organizacji związkowej, ani też o prawnej skuteczności podjęcia powołanej uchwały i jej następstwach. Wykazane w toku sprawy zdarzenia, w tym wydanie powołanej uchwały, były natomiast w pełni wystarczające do uznania, że podjęcie uchwały o zastosowaniu nagany wobec powoda nie było działaniem bezprawnym, nie pozwalało więc na uwzględnienie powództwa opartego na art. 24 k.c., powód nie zdołał bowiem wykazać, aby uchwała z dnia 18 maja 2005 r. nie wywołała skutku wynikającego z jej treści. Argumentacja zaprezentowana w apelacji miała charakter ogólny, oparta też została na bezpodstawnej tezie, jakoby wcześniejsze zarejestrowanie organizacji uczelnianej oraz jej działanie na podstawie własnego statutu, uniemożliwiało jej przystąpienie do organizacji krajowej Związku (...), a tym samym nabycie przez powoda statusu członka tego związku zawodowego. Nie można było w szczególności przyjąć, aby wnioski prezentowane przez powoda wynikały z art. 1 i art. 11 ustawy o związkach zawodowych. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się więc także naruszenia tych przepisów przez Sąd Okręgowy.

Uzupełniając brakujące elementy w zakresie oceny prawnej okoliczności prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy, wskazać w pierwszej kolejności należy, że udzielenie nagany stanowiącej rodzaj sankcji organizacyjnej, nawet w stosunku do członka związku zawodowego albo innej organizacji działającej na podobnych zasadach, ze względu na negatywną oceną działania podjętego przez osobę ukaraną w ten sposób, powinno zostać uznane za naruszenia jej dobrego imienia, nie może bowiem ulegać kwestii, że skutek zastosowania dolegliwości tego rodzaju może wpływać

na pogorszenie opinii na temat osoby ukaranej taką sankcją wśród pozostałych członków organizacji i innych osób wykazujących zainteresowanie jej działalnością. Nie tylko więc w odbiorze subiektywnym, ale również z obiektywnego punktu widzenia, istotnego dla zastosowania art. 24 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 3/97, z dnia 6 października 2001 r., V CKN 195/01 oraz z dnia 19 września 2004 r. V CK 69/04, czy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 października 2005 r. IA Ca 353/05), zastosowanie sankcji dyscyplinarnej, w tym udzielenie nagany członkowi związku zawodowego albo innej organizacji działającej na podobnych zasadach, podlega ochronie, godzi bowiem w dobre imię osoby, w stosunku do której taka dolegliwość została zastosowana zgodnie z zasadami określonymi wśród przepisów ustawowych albo statutowych, stanowiących podstawę działania takich organizacji.

Odnosząc się natomiast do argumentacji podanej przez Sąd Okręgowy, za prawidłowe należy uznać stanowisko, zgodnie z którym udzielenie nagany przez kompetentny organ organizacji zrzeszającej członków na podstawie statutu oraz w trybie w nim przewidzianym, wyłącza odpowiedzialność takiej organizacji za naruszenie dóbr osobistych ukaranego członka, w rozumieniu przyjętym na potrzeby prawidłowego zastosowania art. 24 k.c. stanowi bowiem szczególny rodzaj działania w granicach obowiązującego prawa. Wykazanie, że udzielenie nagany było zgodne ze statutem związku zawodowego, stanowi zdarzenie, które wyłącza odpowiedzialność takiego związku, przewidzianą tym przepisem, nie pozwala więc na uwzględnienie powództwa wniesionego na jego postawie. Nie może ponadto ulegać kwestii, że zakres kontroli sądowej, związanej z oceną zasadności powództwa wniesionego na podstawie powołanego przepisu, nie obejmuje merytorycznej oceny zasadności zastosowania nagany wobec członka wskazanej organizacji, w tym związku zawodowego, jeżeli taka sankcja została przewidziana w postanowieniach statutu i została zastosowana przez właściwy organ w postępowaniu, w trakcie którego zostały zachowane podstawowe oraz powszechnie akceptowane gwarancje związane z prawem do wysłuchania osoby poddanej takiej sankcji, jak również możliwości skorzystania z odwołania, które zostało przewidziane w statucie, jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zwłaszcza że stanowiska tego powód nie podważał w apelacji, nie zaprzeczał bowiem, że został poinformowany o dacie posiedzenia (...) i (...), podczas którego została podjęta, wymaga większością głosów, uchwała dotycząca nałożenia na powoda kary nagany za postawę zaprezentowaną podczas posiedzenia Rady (...) Organizacji (...) z dnia 27 czerwca 2012 r., jak również o prawie wniesienia odwołania do Zarządu wskazanego związku zawodowego, z którego skarżący nie skorzystał. Zarzuty podniesione w apelacji wykazują, że podstawy niezadowolenia powoda z treści zaskarżonego wyroku nie stanowi określony w statucie (...) zakres kompetencji (...) i (...) związku, jak też prawidłowość opisanego postępowania, lecz zastosowanie tych procedur i sankcji nagany wobec skarżącego ze względu na bezskuteczność uchwały z dnia 18 lutego 2005 r. o przystąpieniu organizacji uczelnianej do organizacji krajowej (...) i nienabytym przez powoda statusu członka organizacji krajowej. Stanowisko powoda nie zasługiwało jednak na uwzględnienie, zostało bowiem oparte na ogólnych argumentach, nie podważało natomiast skuteczności prawnej powołanej uchwały, zwłaszcza że ocena jej znaczenia prawnego nie stanowiła bezpośredniego przedmiotu tej sprawy, skarżący nie przedstawił orzeczeń, które mogłyby wykazywać trafność odosobnionego stanowiska powoda, z materiału tej sprawy nie wynika natomiast, by było ono podzielane przez innych członków organizacji uczelnianej (...) przy Uniwersytecie (...). Nie ulega natomiast kwestii, że uchwała o przystąpieniu tej organizacji do ogólnokrajowego związku zawodowego z dnia 18 lutego 2005 r. została podjęta, na jej podstawie zostały także wprowadzone zmiany nie tylko do art. 4 statutu organizacji uczelnianej, ale również do art. 18 tego statutu, wynika bowiem z tych zapisów, które zostały wprowadzone wskutek podjęcia powołanej uchwały, że ogniwem organizacji działającej na wskazanej uczelni jest także „krajowa organizacja”, jej organem wykonawczym jest ponadto „(...) Szkolnictwa Wyższego i (...),” której kompetencje skarżący bezpodstawnie podważał w tej sprawie, powołując się w szczególności na okoliczność wcześniejszej rejestracji organizacji uczelnianej, jej działanie na podstawie własnego statutu, jak również na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1993 r., I PZP 73/93, jej znaczenie nie zostało jednak właściwie określone, w ocenie Sądu Apelacyjnego, z uchwały tej nie wynikały bowiem argumenty korzystne dla skarżącego, lecz w większym stopniu potwierdzające stanowisko Sądu Okręgowego, który zasadnie uznał, że przy rozstrzygnięciu o zasadności powództwa o ochronę dobrego imienia powoda, nie można było rozstrzygać sporu dotyczącego skuteczności przystąpienia przez organizację uczelnianą do ogólnokrajowych struktur (...) w sytuacji, gdy spór ten nie został rozstrzygnięty we właściwym postępowaniu, zaś inni

niż powód członkowie organizacji uczelnianej, działającej od wielu lat zgodnie z uchwałą z dnia 18 lutego 2005 r., nie kwestionowali dotąd skuteczności tego przystąpienia.

Z powołanej uchwały Sądu Najwyższego nie wynika potrzeba osobnej rejestracji jednostek organizacyjnych związku zawodowego posiadających, na podstawie statutu, własną osobowość prawną, jej dokładna analiza wykazuje natomiast możliwość działania związku zawodowego, w skład którego wchodzi organizacje związkowe mające odrębną osobowość prawną, przede wszystkim z tej uchwały nie wynika także, aby na gruncie ustawy o związkach zawodowych, nie było dopuszczalne przystąpienie zarejestrowanej uprzednio organizacji zakładowej albo uczelnianej do związku ogólnokrajowego albo by tego rodzaju przystąpienie powodowało konieczność jej wykreślenia z rejestru oraz utratę mocy przez statut, na podstawie którego taki związek zawodowy został wpisany do właściwego rejestru, zwłaszcza że na gruncie prawa o stowarzyszeniach, w ramach którego możliwość wchodzenia osobnych organizacji posiadających własną osobowość prawną w skład innego stowarzyszenia została przewidziana bezpośrednio w art. 17 ust. 1a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r., został wyrażony pogląd, zgodnie z którym wpis takiej jednostki organizacyjnej stowarzyszenia do rejestru ma charakter deklaratoryjny (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 października 1994 r., I PZ 111/90). Z obu powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika więc możliwość działania takiego związku zawodowego, którego struktura organizacyjna obejmuje inne odrębne organizacje związkowe posiadające własną osobowość prawną. Brak jest więc podstaw do stwierdzenia, że z art. 1 lub z art. 11 ustawy o związkach zawodowych, na naruszenie których powód powołał się w zarzutach apelacji, miałyby wynikać niedopuszczalność przystąpienia uczelnianej organizacji związkowej przy Uniwersytecie (...) do ogólnokrajowych struktur (...), w szczególności na podstawie uchwały z dnia 18 lutego 2005 r., zwłaszcza w sytuacji, gdy status (...) nie był w tym zakresie przeszkodą, skuteczność powołanej uchwały nie była natomiast dotąd kwestionowana, aż do momentu zaprezentowania przez powoda odmiennej tezy podczas posiedzenia Rady (...) Organizacji (...), przeprowadzonego w dniu 27 czerwca 2012 r. Brak konieczności rejestrowania jednostek mających własną osobowość prawną, stanowiących część struktury zarejestrowanego związku zawodowego, na który wskazał Sąd Najwyższy w powołanej uchwale z dnia 25 marca 1993 r., nie stanowi, w ocenie Sądu Apelacyjnego, przeszkody do przystąpienia organizacji zakładowej i uczelnianej do struktur (...) związku (...), nie musi ponadto zostać uznany za równoważny z ustaniem odrębnej podmiotowości takiej organizacji, nie może ponadto być traktowany jako przyczyna ustania mocy statutu regulującego jej wcześniejszą działalność, jeżeli jego treść została w tym samym czasie zmieniona przez jej dostosowanie do sytuacji prawnej powstałej wskutek wskazanego przyłączenia, tak jak w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. W sytuacji, gdy skuteczność zmian, które (...) organizacja (...) działająca przy Uniwersytecie (...) w K. wprowadziła do swojego statutu w lutym 2005 r., nie została zakwestionowana we właściwym postępowaniu sądowym, należało uznać, że zarzuty apelacji nie zostały wykazane, pozwana udowodniła natomiast wystąpienie zdarzeń wyłączających swoją odpowiedzialność z art. 24 k.c., wykazane bowiem zostało, że uchwała o zastosowaniu wobec powoda nagany za działania podjęte podczas posiedzenia Rady (...) Organizacji (...), które zostało przeprowadzone w dniu 27 czerwca 2012 r., została wydana przez organ (...) uprawniony do nałożenia takiej sankcji na członków tej organizacji związkowej, po umożliwieniu powodowi złożenia wyjaśnień, podjęcia obrony, jak również zaskarżenia uchwały. Okoliczność nieskorzystania przez powoda z uprawnienia dotyczącego wniesienia odwołania nie mogła przemawiać na rzecz zasadności apelacji, oparta bowiem została na niekonsekwentnym argumente, że nie będąc członkiem (...), powód nie miał potrzeby wnoszenia odwołania od uchwały, którą została ukarany naganą. Gdyby argument ten był istotnie trafny, powództwo wniesione w tej sprawie podlegałoby oddaleniu już z tego powodu, że przypisane stronie pozwanej zostało w pozwie bezprawne działanie polegające na „udzieleniu nagany,,”, czyli na podjęciu takiej czynności, którą powód uznał za niedokonaną. Przy uznaniu, że powód nie jest członkiem organizacji krajowej (...), sankcja taka nie mogłaby zostać zastosowana w stosunku do skarżącego. Przy uwzględnieniu stanowiska powoda, za zdarzenie, na wystąpieniu którego powództwo mogłoby zostać oparte, należałoby uznać wyłącznie podjęcie nieudolnej próby nałożenia na powoda nagany albo wyrażenie nieuzasadnionej krytyki wobec skarżącego. Argumentacja podana w apelacji jako uzasadnienie zaniechania wniesienia przez skarżącego odwołania do Zarządu (...) do decyzji (...) i (...), którą powód został ukarany naganą, sama w sobie podważała więc zasadność żądania z art. 24 k.c. w zakresie, w którym skarżący przypisał stronie pozwanej „niezgodne z prawem udzielenie nagany,,”, czyli podjęcie czynności uważanej przez skarżącego za niedokonaną. Żądając potwierdzenia w treści oświadczenia zawartego w pozwie prawdziwości swoich przekonań co do odrębności organizacji uczelnianej (...) przy Uniwersytecie (...) i ustalenia nieistnienia

swojego członkostwa w (...), skarżący domagał się natomiast ochrony przekraczającej zakres dyspozycji art. 24 k.c., który nie stanowi podstawy wydania wyroku ustalającego nieistnienie określonego prawa lub stosunku prawnego. Podstawę wydania takiego wyroku stanowi wyłącznie art. 189 k.p.c., powód nie zdecydował się jednak na wytoczenie powództwa, że nie jest członkiem ogólnokrajowego (...), na podstawie tego przepisu domagał się zaś ochrony swojego dobrego imienia, z podanych powodów nie wykazał jednak zasadności żądania opartego na art. 24 k.c.

Przy uwzględnieniu podniesionych argumentów za bezprzedmiotowe Sąd Apelacyjny uznał weryfikowanie ustaleń dotyczących zakresu osób, które miały okazję zapoznać się z informacją o udzieleniu powodowi nagany wskazanej w pozwie, w tym dotarcia tej wiadomości do Rektora (...) oraz jej wpływu na sytuację skarżącego w środowisku tej uczelni, zwłaszcza że przed Sądem Okręgowym stosowne dowody osobowe nie zostały zgłoszone, zaś ich podniesienie w apelacji było spóźnione, dodatkowo przemawiało tym samym za oddaleniem wniosków o przesłuchanie świadków zgłoszonych przez powoda, zgodnie z art. 381 k.p.c. Z podanych względów apelacja podlegała oddaleniu, na uwzględnienie zasługiwał natomiast wniosek strony pozwanej o obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzeniu na rzecz strony pozwanej podlegała kwota 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjny w stawce minimalnej przewidzianej dla spraw o niemajątkową ochronę dóbr osobistych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

MS/C W..4 Wyrok Sądu odwoławczego